

Prelatens brev (juli 2009)

I brevet som biskop Javier Echevarría sänder till Opus Deis medlemmar uppmuntrar han dem att tacka Gud för nådegåvan som varje präst är, eftersom ”prästadömet är Jesu hjärtas kärlek”.

2009-09-14

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Nu när den helige Josemarías högtid fortfarande är aktuell, riktar sig mitt

hjärta och mitt sinne till vår Fader, och jag vill anropa hans förbön lika ofta och ännu mer intensivt. Då vi reflekterar över honom som präst och över hans ytterst generösa svar på det som Herren visade honom den 2 oktober 1928, upptäcker vi åter igen hur oerhört effektiv en helig präst är. Hur ofta sade han inte till oss att präster inte frälses ensamma: de efterföljs alltid av ett stort antal själar! Därför behövs det kristna som oupphörligen ber för deras helighet som tjänar Kristus, så att de genom att helt ge sig åt det uppdrag de fått och vara trogna sin kallelse öppnar upp vägen till himlen för en ofantlig skara.

Dessa reflektioner kommer ofta till mina tankar under dessa första veckor av *Prästadömet*s år, som Påven invigde den 19 juni, på Jesu hjärtas dag. Han sade i sin predikan att **om det är sant att Jesu inbjudan att "bli kvar i hans kärlek" (jfr Joh**

15:9) riktar sig till alla som har döpts (...), riktas den med ännu mera kraft till oss präster, i synnerhet denna afton, då Prästadömet's år, som jag har sammankallat med anledning av 150-årsdagen av kyrkoherden av Ars dödsdag, högtidligt inleds.[1]

Den helige Jean Marie Vianney är skyddshelgon och förebild för prästämbetsbärarna på grund av hans ofantligt stora kärlek till Gud och hans brinnande iver för att rädda själar. Jag har bevittnat den värme som vår Fader visade honom då han vid något tillfälle åkte till Ars för att be till honom och så anförtro honom alla prästers helighet och Opus Deis relation till stiftsbiskoparna. Låt oss alla be honom om samma sak de kommande månaderna.

Katolska Kyrkans katekes citerar ett uttryck av den helige kyrkoherden av

Ars, som Benedikt XVI nämnt dessa dagar: *Prästadömet är Jesu hjärtas kärlek.* [2] Hur sant är inte detta! Påven utropar också: **Hur kan vi låta bli att röras då vi kommer ihåg att vårt prästerliga uppdrag rinner direkt ur detta Hjärta? Hur kan vi glömma att vi präster har blivit vigda för att tjäna de troendes allmänna prästadöme ödmjukt och med myndighet? Vårt uppdrag är oersättligt för Kyrkan och för världen, och det kräver full trohet till Kristus och en oupphörlig förening med honom.** [3]

Kallelsen till prästadömet är en mycket speciell gåva från Gud till mänskligheten för att få återlösningens frukter att nå alla människor alltid och överallt. Vår Fader uppskattade detta naturligtvis oerhört mycket. Uttrycket *Josemaría, präst* fick en särskild tyngd på hans läppar och under hans penna.

Prästadömet är det största i världen, sade han. Det räcker med att bara tänka på vilket under det är att få Jesus att komma till jorden varje dag. Vår himmelska Moder – hur mycket bör vi inte älska henne: större än hon endast Gud! – fick Herren att stiga ner en enda gång: fiat mihi secundum verbum tuum! (Luk 1:38).[4]

Samtidigt uppskattade han självklart lekmännens kristna kallelse oerhört mycket, även med tanke på Opus Deis särskilda uppdrag. Inte för intet hade Herren valt honom för att öppna Verkets stig i världen, *en väg till helgelse i det dagliga arbetet och genom uppfyllandet av den kristnes allmänna plikter*.^[5] Redan på 30-talet förra århundradet då den allmänna kallelsen till helighet och till apostolat knappt nämndes (det var något mycket okänt), visade den helige Josemaría de personer som kom hans prästarbete nära den

kristna kallelsens värdighet och hjälpte dem att upptäcka de andliga rikedomar som finns i dopet. Bland dessa var att alla kristna, män och kvinnor, deltar i Kristi enda prästadöme, att alla har ett *prästerligt sinnelag* och att de därför med alla krafter bör sträva efter helighet, precis som prästerna, och i sina hjärtan främja iveren att alla människor räddas.

Detta var hans ständigt upprepade uppmaning, men alltid med en älskande själs nya toner, ända till slutet av hans liv. Just dagen för hans hädanfärd till himlen bekräftade han detta en sista gång i ett möte med sina döttrar: ***Jag säger till er samma sak jag säger varje gång jag kommer hit: ni har ett prästerligt sinnelag. Era bröder som är lekmän har också ett prästerligt sinnelag. Ni kan och bör hjälpa till genom detta prästerliga sinnelag, och med***

Herrens nåd och det sakramentala prästadömet i oss präster i Verket, kommer vi att göra ett effektivt arbete.[6]

I sina skrifter och i sina möten med troende från alla olika håll förklarade den helige Josemaría denna lära med konkreta exempel som var en drivkraft för åhörarna att utöva det allmänna prästadömet. I ett svar till en fråga han fick kring detta 1970 svarade han till exempel: ***Vi är alla delaktiga av Kristi prästadöme. Och jag lär er inget nytt, eftersom Petrus själv skriver det (jfr 1 Petr 2:9). Ni är alla kungar och präster. Och jag har dessutom prästadömet sakrament, eftersom jag är prästvigd. Att vi är kungar och präster gör att vi är ett heligt folk, ett utvalt släkte, Guds folk. Inser du det? Om du tillhör Guds folk och det heliga släkte som Han har utvalt, bör du vara en försvarare***

av Guds rättigheter och de mänskliga varelsernas rättigheter. Du bör vara god mot alla. När du arbetar med något som du inte riktigt tycker om kommer du att göra det av kärlek, av kärlek till Jesus Kristus, eftersom detta är hans vilja. Och du kommer också att göra det med tanke på hela mänskligheten. Där har du några konsekvenser av det kungliga prästadömet som Petrus talade om.[7]

När Andra Vatikankonciliet talade om förhållandet mellan det sakramentala prästadömet och det allmänna prästadömet hävdade det: ”De kristnas allmänna prästadöme och det hierarkiska ämbetets prästadöme skiljer sig visserligen från varandra till sitt väsen och inte bara i fråga om graden. Likväl är de samordnade med varandra: det ena såväl som den andra deltar i själva verket vart och ett på sitt speciella

sätt i Kristi prästadöme. Den vigde prästen undervisar och leder nämligen i kraft av den heliga fullmakt, med vilken han är utrustad, det allmänna prästadömet medlemmar. Han förrättar å Kristi vägnar det eukaristiska offret och frambär det åt Gud i hela folkets namn. De troende å sin sida medverkar i kraft av sitt konungsliga prästadöme vid frambärandet av eukaristien och utövar detta sitt prästadöme genom mottagandet av sakramenten samt i bön och tacksägelse, i ett heligt livs vittnesbörd, genom självförnekelse och aktiv kärlek.”[8]

Det som utmärker och är specifikt för präster är att tjäna de troende med sin tjänst och göra möjlig och underlätta deras utövande av det allmänna prästadöme de tagit emot i dopet. Därför behövs det Kristi uppdragsbärare som med alla våra krafter motsvarar en så stor gåva

som vi fått ta emot. I denna kontext inramas *Prästadömet*s år som just inletts.

Prästens uppgift är oeftergivlig för att kallelsen till helighet och till apostolat präglar lekmännens existens på djupet, och inte stannar vid blotta ord. Endast han är läraren som med helig myndighet kan förkunna Guds ord. Endast prästen kan tilldela Guds förlåtelse i botens sakrament och leda människor som en god herde på det eviga livets vägar. Endast prästen har tagit emot fullmakten att konsekra Kristi kropp och blod i den heliga Mässan i hans ställe, så att alla kan komma i personlig och direkt kontakt med påskmysteriet och ta emot den heliga kommunionen, vilket är oundgängligt för att nära människors övernaturliga vandring.

Dessa anledningar bör leda oss till att be för att prästerna blir trogna

tjänare. Man säger att prästerna kan räkna med det folk de förtjänar och att de troende också har de präster de förtjänar. Vi bör därför dagligen be för prästerna och för folket, som en sann gemenskap av heliga. Vi bör bönfalla Herren med vår dagliga kamp för personlig helighet och be som de brukar göra i Latinamerika: *Herre, ge oss heliga präster*. Denna bön kommer alltid att vara nödvändig och tidsenlig med den klara insikten att vi alla gynnas av att bönfalla himlen om prästerskapets helighet. Detta dagliga ansvar angår alla. Ber vi på detta sätt, dagligen? Inbjuder vi andra att också förena sig med vår bön?

Hur tillgivet utförde inte den helige Josemaría denna plikt! För att driva på sina åhörare var hans ord övertygande och uttryckte samtidigt hur angeläget det var; han leddes alltid av tron på de heligas gemenskap. *Jag känner inga dåliga*

präster, sade han. Jag vet att några är svaga och orkeslösa och kanske fega. Men absolut inte dåliga!

[9]Och vid ett annat tillfälle: Kan det inte vara så att ni inte hjälper dem tillräckligt mycket? Ber ni för prästerna? Vet ni vad Noaks goda söner gjorde? (...) Ha lite medlidande, visa lite barmhärtighet. Baktala inte. Förlåt, ursäkta och be.[10]

Mina döttrar och söner, låt oss höja våra böner, fulla av förtroende och optimism, till himlen för prästernas och Guds folks helighet. Låt oss be Gud att han i alla länder ökar det antal personer som söker Kristus, som umgås med Kristus och som förälskar sig i Kristus. Denna uppmaning som Herren gör – *Skörden är stor men arbetarna få. Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd***[11]** – är alltid aktuell. Vår Fader underströk det upprepade gånger. I en

betraktelse som han predikade 1964 uttryckte han sig på följande sätt:
Mina söner, när vi tänker på den hunger efter sanningen som finns i världen, på det ädelmod i många hjärtan som inte är upplysta, på min och på er svaghet och på så många av oss som har anledning att vara bländade av Herrens ljus; när vi känner att vi behöver så Kristi glada budskap, så att man kan göra en levande skörd, en blommande skörd, då kommer vi ihåg Kristus som vandrade omkring hungrig på Palestinas vägar. Detta är något vi ofta betraktat (...). Vid samma tid tog Jesus vägen genom sädesfälten på sabbaten. Hans lärjungar blev hungriga och började rycka av ax och äta (Matt 12:1). Precis som vi nu, tänkte även de säkert på behovet att sprida det glada budskapet medan de gick genom ett fält med vete i och med att de gnuggade fram moget vete med

händerna och åt det hungrigt. Messis quidem multa. Skörden, mängden människor som fanns då och som skulle komma efteråt, var stor. Messis quidem multa, operarii autem pauci (Matt 9:37): skörden är stor men arbetarna är få. Är det inte detta som jag säger så ofta på tusen olika sätt? (...) Vi måste vända oss till Herren: rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam(Matt 9:38), be skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.[12]

Mina döttrar och söner, *caritas Christi urget nos*[13], Kristi kärlek driver oss. Precis som med den helige Josemaría bör den helige Paulus tanke beröra oss på djupet. Den allsmäktige Guden, alla nådegåvors givare, är fäst vid var och en av oss. Låt oss motsvara en så stor nådegåva med en kärlek som växer dag efter dag, övertygade om

att hans kall ständigt är nytt – den bästa! – och att vi bör svara med uppriktighet och ihärdighet, med iver efter att i vårt liv förverkliga orden i skriften: *ecce ego, quia vocasti me*,^[14] här är jag, du ropade ju på mig. Att vara kristna, att vara Guds barn, med kunskap om dessa nådegåvor och dessa sanningar, kräver en generositet utan gränser. Ja, vi bör uppmuntra alla att göra det som vår Fader påpekar i *Vägen: följ med oss i Kärlekens spår*.^[15]

Å andra sidan behöver Gud många präster som är heliga så att det kan finnas många föräldrar, ungdomar och äldre, folk med alla slags livsvillkor, som på allvar tar kallelsen till helighet och till apostolat som de fått i dopet. I denna bemärkelse har Påven tydligt förklarat: **”Be därför skördens Herre”** betyder också att vi inte kan **”producera fram”** kallelser: de bör komma från Gud. Vi kan inte

rekrytera personer genom en väl genomtänkt marknadsföring och genom rätt slags strategi så att säga, som det ibland händer med andra yrken. Kallelsen, som härstammar från Guds hjärta, bör alltid hitta vägen som leder till människans hjärta. Just för att hitta vägen till människornas hjärta, behövs även vår medverkan. Att be skördens Herre om detta innebär i själva verket framför allt att be för detta böneämne, skaka hans hjärta och säga honom. ”Snälla, gör det. Väck människorna. Tänd en entusiasm och glädje för Evangeliet i dem. Gör så att de förstår att denna skatt är den mest dyrbara av alla, och att den som upptäcker den bör förmedla den vidare.”[16]

Jag har sett vår Fader förtärd av iver för själarna så ofta: allt det som han gjorde tycktes honom för lite och han satsade högre, för att inte undvara

Gud någon ära och människorna
någon tjänst. Handlar vi likadant?
Älskar vi Gud med ny kärlek varje
dag? Lär vi andra med vårt beteende
att älska Gud?

Denna månad kommer jag att åka till
Tyskland, Puerto Rico och Mexiko.
Håll mig sällskap när jag ber framför
Jungfru Maria av Guadalupe – som
jag ämnar göra – väl förenade med
mina böneämnen, som vi alla gjorde
med vår helige grundare när han
reste till Mexiko 1970.

Den 7 i månaden kommer vi att
minnas don Álvaro's "här är jag": låt
oss förnya det dagligen. Låt oss be
om hans förbön och att han utverkar
åt oss en trohet utan avbrott.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 juli 2009

[1] Benedikt XVI, Predikan vid öppnandet av Prästadömet år, 19/6 2009.

[2] Jfr *Katolska Kyrkans katekes*, nr 1589.

[3] Benedikt XVI, Predikan vid öppnandet av Prästadömet år, 19/6 2009.

[4] Den helige Josemaría, *Brev 8/8 1956*, nr 17.

[5] Bön till den helige Josemaría.

[6] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 26/6 1975.

[7] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 21/5 1970.

[8] Andra Vatikankonciliet, Dogm. konst. *Lumen gentium*, nr 10.

[9] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under ett
samkväm, 19/11 1972.

[10] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under ett
samkväm, 29/10 1972.

[11] Matt 9:37-38.

[12] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
betraktelse, 26/3 1964.

[13] 2 Kor 5:14.

[14] 1 Sam 3:6.

[15] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr
790.

[16] Benedikt XVI, Tal i Freising, 14/9
2006.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-juli-2009/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-juli-2009/) (2026-03-10)